

Kyrkfönstret

DIN TIDNING FRÅN SVENSKA KYRKAN BODEN NR 1 2020

Porträttet:
Jon Henrik Fjällgren

"Ibland tänker jag
att jag är mer ren
än människa"

Hanna Öberg:
**Mitt hem var
min kyrka**

Tema: Berättelser

Jag berättar - alltså finns jag.
Det är när vi delar våra berättelser
som vi blir människor. Genom
dem skapar vi vår historia, framtid
och gemenskap - de hjälper oss
att förhålla oss till det som
varit, det som är och det
som ska bli.

Ny serie: Yrken inom Svenska kyrkan

Tommy Persson, präst:

**"Jag kände
att här vill
jag stanna"**

Små omständigheter ledde mig hit

Under en livskris för 15 år sedan upplevde jag tydligt hur Gud knuffade mig i en riktning, som i förlängningen innebar att jag kom att lämna

mitt dåvarande yrke för att vidareutbilda mig inom kommunikationsområdet. Efter en del märkliga turer landade jag slutligen på den post jag har idag som kommunikatör i Svenska kyrkan. Nu i efterhand kan jag se hur de små omständigheterna som ledde mig hit har påverkat hela min tillvaro. Det var Guds mening att jag skulle vara just här under just de här åren av mitt liv. Resan hit var oerhört betydelsefull, och jag är nu så tacksam för den.

I DETTA och kommande nummer av Kyrkfönstret kommer vi med hjälp av skribent Johan E Skoglund att få stifta närmare bekantskap med Svenska kyrkans fyra profiler: diakon, präst, kyrkomusiker och församlingspedagog. Först möter vi prästen, vars yrke man ofta säger är både ett kall från Gud och ett jobb. Kanske är det så, men personligen tror jag att många människor är kallade till sina yrken. Jag tänker att vi ofta är ämnade att befinna oss på vissa platser vid vissa tidpunkter för att utföra vissa uppgifter eller, som i mitt fall, ta emot vissa gåvor.

Ibland kallar livet oss långt hemifrån. Då kan det kännas skönt att möta andra svenskar i liknande situation, som i Svenska kyrkan på Teneriffa. I vintras var mor och dotter Pretty på besök i denna oas för både turistande och

utflyttade svenskar, och i artikeln skriven av Joakim Nordlund får vi en liten inblick i deras upplevelse av Svenska kyrkan i utlandet.

SÄLLAN FÖRSTÅR vi meningen med våra upplevelser precis när vi är mitt uppe i dem. I artikeln "Mitt hem har fått vara min kyrka" berättar Hanna Öberg för skribent Anna Bergström om de erfarenheter som har format henne till den hon är, och om hur hon nu vill vara någon som står upp och skapar förståelse för människor med liknande erfarenheter. Genom att vara en förebild för unga människor idag kanske det ändå kan komma något gott ur den till synes meningslösa särbehandlingen som Hanna har fått utstå. Kanske är det en uppgift ämnad just för henne?

På sistone har jag återigen börjat uppfatta små, nästan obetydliga, vinkar från Gud. Det är något Gud vill säga mig, men jag lyckas inte riktigt tyda ut vad det är. Det verkar inte vara något stort och livsomvälvande den här gången, men något är definitivt i görningen...

CAMILLA ARVIDSSON

kommunikatör 0921-775 32
camilla.arvidsson@svenskakyrkan.se

"Jag tänker att vi ofta är ämnade att befinna oss på vissa platser vid vissa tidpunkter för att utföra vissa uppgifter."

FOTO: MARIA ÖSTLIN

Innehåll

- 4** **Intervju:** Hanna Öberg, kyrkvård
- 6** De besökte SKUT på Teneriffa
- 8** Att sörja online
- 10** **Tema:** Berättelser
- 14** **Porträtt:** Jon Henrik Fjällgren
- 18** Påskens drama - som en Hollywoodfilm
- 25** **Serie - yrken i Svenska kyrkan:** Prästen
- 28** Hela påskdramat i ett påskägg
- 31** Korsord

4

Kyrkfönstret

Svenska kyrkan
BODEN

Redaktör: Camilla Arvidsson **Adress:** KYRKFÖNSTRET, Strandplan 25, 961 34 BODEN
Mejladress till redaktören: camilla.arvidsson@svenskakyrkan.se **Telefon:** 0921-77 532.
Upplaga: 13 300 exemplar **Foto, förstasida:** Camilla Arvidsson
Webbplats: svenskakyrkan.se/boden
Ansvarig utgivare: Sara Grant, sara.grant@verbum.se **Produktion:** Verbum AB
Distribution: PostNord **Tryck:** Stibo Complete 2019

EN DEL AV
amos

FOTO: PJOSELS.COM

Dags att teckna avtal för gravskötsel

FÖR DE allmänna ytorna på kyrkogården ansvarar Kyrkogårdsförvaltningen. Gravarna sköts av gravrättsinnehavarna. I Boden finns det möjlighet att anlita kyrkogårdspersonalen för tjänster som:

- ✓ Vattning
- ✓ Plantering
- ✓ Ogrärensning
- ✓ Riktning av gravsten
- ✓ Insåning av blomlåda

För aktuella taxor, kontakta våra församlings-expeditioner:

Boden: 0921-77 500,
Gunnarsbyn: 0924-527 70

Harads: 0928-108 50
Eller gå in på
www.svenskakyrkan.se/boden/gravskotsel

Rutin för en god morgon

MORGONANDAKT ELLER en stund egentid på bussen? Varje ny dag ger Gud till oss i nåd, men hur tar vi vara på dem på bästa sätt? Här finns några tips på hur man kan få rätt riktning i livet.

● Slå på radion. En psalm, en sång, en tanke och en bön. Allt på max tio minuter. Varje vardag sänds morgonandakten i radions P1 kl 05.45.

● Lyssna i app. I gratisappen "Pray as you go" går det att välja en tid för påminnelse om daglig andakt. Andakten på 12-13 minuter är i ignatiansk anda med

klockringning, gregoriansk sång, bibelord, bön och reflektion.

● Läs en andaktsbok. Andaktsböcker är en särskild genre. Ofta innehåller de ett bibelord och en kort reflektion. Välkända titlar är "Bönens trädgård" av Martin Lönnebo och "Från hjärta till hjärta" med bland andra Ylva Eggehorn och Lena Bergström.

● Känn på frälsarkransen. Det finns gott om förslag på hur man kan be med radbandet Frälsarkransen i både böcker och på webben. Börja och avsluta andakten med Gudspärlan, föreslår

armbandets skapare Martin Lönnebo, som tillägger: "Frälsarkransen och du kommer att finna er egen väg."

● Tänd ett ljus. Passerar du en kyrka dagligen? Gör det till en vana att gå in och tända ett ljus. Det går att också sitta ner i kyrkbänken och be eller bara andas några andetag. Eller tänd ett ljus hemma som stilla stund, kanske dopluset som en påminnelse om att du inte är ensam.

ULRIKA LJUNGBLAHD,
TIDNINGEN SPIRA

"Låt mig var morgon möta din trofasthet, ty jag förtröstar på dig. Visa mig den väg jag skall gå, jag sätter mitt hopp till dig."

Psaltaren 143:6

DROP IN
vigsel

6 JUNI KL 12-18
ÖVERLULEÅ KYRKA

90 SVENSK INSAMLINGS KONTROLL FASTEAKTIONEN 2020

STÅ PÅ MODETS SIDA

För alla människors rätt att leva i frihet från våld.

SWISHA DIN GÅVA TILL

900 1223

Hanna Öberg, kyrkvärd:

Mitt hem har fått vara min kyrka

Inom Svenska kyrkan finns en mängd viktiga människor och uppgifter som är avgörande för att verksamheten ska fungera. Möt Hanna Öberg, som nyligen har blivit kyrkvärd och brinner för allas lika värde, såväl i kyrkan som i samhället i stort.

TEXT: ANNA BERGSTRÖM FOTO: PRIVAT

”**HEJ OCH** välkommen”, säger Hanna Öberg glatt och öppnar dörren till ett hem fyllt av ljus och änglar, fantastiska dockhus och glada hundar. Hon dukar fint och tänder ljus.

– För mig är hemmet lite som jag tycker att en kyrka ska vara – alla ska vara välkomna precis som de är, jag vill vara snäll och gästvänlig och det ska finnas omsorg och medmänsklighet.

Dessa egenskaper försöker Hanna Öberg ha med sig överallt i livet, även i sitt uppdrag som kyrkvärd.

– Jag tycker om att vara i kyrkan, och att vara kyrkvärd är en stor uppgift. Vi välkomnar och möter kyrkobesökarna. Vi hjälper till vid nattvarden, läser söndagens text, tänder ljus och hjälper prästen. Vi finns också där som stöd för personer som behöver hjälp fram till nattvarden eller in och ut i kyrkan. Det görs mycket i bakgrunden som inte syns, förklarar Hanna.

Hon är uppvuxen i Småland, i en familj som var med i Svenska kyrkan. Hanna var tidigt med i kyrkokören i Ökna församling som den enda i sin ålder.

– Mitt andliga hem fann jag i missionskyrkan i Kvillsfors och där fanns också kompisarna. På ett scoutläger 1982 tog jag emot Jesus.

Hon brann för sången och musiken, sjöng i ungdomskören och var solist på gudstjänsterna. Senare i tonåren var hon med i Pingstförsamlingen i Vetlanda, och var både barnledare och ingick i lovsångsteamet där.

Yrkeslivet tog henne till ett arbete inom vården, bland annat på BB och förlossning

Idag lever Hanna precis så som hon vill, och skapar bland mycket annat dessa vackra dockhus fyllda av värme, ljus och fina detaljer, precis som hennes eget hem.

som barnsköterska, på operation och så småningom koordinator, sektionsledare och biträdande enhetschef på Astrid Lindgrens Barnsjukhus i Stockholm.

VART ÄN livet har tagit henne så har Hanna Öberg alltid funnit en trygghet i sin tro, sången och kristna värderingar.

– Jag har varit med om mycket som har format mig till den jag är, men också saker som jag önskar att jag hade sluppit, saker som har sårat mig väldigt djupt. Men jag tror på kärlek och förlåtelse och att vara stöttande. Om jag ser människor som mår dåligt vill jag hjälpa till. Jag har länge velat bli diakon och skulle så gärna vilja jobba mer inom kyrkan med att möta människor där människorna är, och även finnas där för ungdomar som har det jobbigt.

När Hanna pratar om allas lika värde och utanförskap talar hon av egna erfarenheter från sin egen livsresa. Det tänds en låga, en energi och ett driv som hon försöker använda till att hjälpa andra genom att berätta sin historia.

När hon föddes, tre månader för tidigt, var det oklart att bedöma om hon var pojke eller flicka. Läkarna bestämde att det var ett gossebarn och det var som pojken Henrik hon växte upp och fostrades. De fantastiska dockhusen som Hanna bygger och dekorerar idag, kunde Henrik bara drömma om. Den oklara könstillhörigheten, som hon senare fick veta kallas intersexuell, föds cirka 20 personer med i Sverige varje år.

– Jag kunde ha fötts med någon sjukdom som diabetes, eller ett fysiskt handikapp, som jag kunde fått hjälp med. Men jag föddes med en kromosomförändring som hölls hemlig av mina föräldrar, även för mig. Det har påverkat hela mitt liv.

Henrik som lekte med flickor och dockor var udda. Tonårskillen som fick bröst när de andra pojkarna fick grov röst var fel. Att anses

vara pojke och gilla killar var i den tidens frikyrkokretsar helt förkastligt. Att visa sig i killarnas omklädningsrum var otänkbart under högstadietiden och det förekom mycket mobbning och förnedring. När denna vilsna tonåring insåg att han egentligen var tjej och till sist vågade ifrågasätta att allt hållits hemligt för honom, kastades han ut ur hemmet, 16 år ung. Han blev omhändertagen av socialen och försökte ta sitt liv flera gånger i sitt sökande efter en mening med allt som skedde.

IDAG LEVER Hanna sitt rätta jag som kvinna, hon har funnit kärleken, som tog henne ända till Boden. Hon har man och villa, kör kombi, och har hundar precis som vilken annan kvinna som helst i hennes ålder. Men hon möter fortfarande mycket okunskap och fördomar, hat, hot och utfrysning.

– Det har inte varit någon dans på rosor

”Min Gud är en kärlekens Gud som inte straffar, det är människor som är fördömande.”

sedan jag kom hit till Norrbotten, min bakgrund har orsakat mycket tassel och tassell och kränkande särbehandling. Jag och min man har varit med i flera frikyrkor men inte tagits emot med öppen famn. Vi har stått väldigt ensamma och det har varit slitsamt på många sätt. Under perioder har vårt hem fått vara vår kyrka. Men i Svenska kyrkan fann jag en öppen gemenskap och jag har börjat sjunga i kör igen. Det enda Hanna vill är att bli accepterad och älskad som den person och människa hon är.

Hanna Öberg är kyrkvård i Överluleå kyrka, här med kollegan Irene Gustafsson och Luleå stifts förre biskop Hans Stiglund.

Under Pride Boden 2019 var Hanna en av föreläsarna och gick även med i den färgglada paraden genom stan.

Hon föreläser om sina erfarenheter och vill vara den medsyster som hon ibland har saknat, någon som står upp, säger stopp och skapar förståelse. Hon talar i kyrkor, politiska partier, för gymnasieelever och för sjukvårdspersonal. Hon har även synts i TV4 Nyhetsmorgon och medverkat i fler TV-program än under planering.

– Jag skriver även på en bok, en form av självbiografi baserad på min historia. Och i somras var jag med på en kvinnohelg i Småland där en barndomskompis är pastor nu, där de bad mig om förlåtelse och välkomnade mig hem. Det kändes lite som en revansch faktiskt. Jag kommer aldrig att släppa min tro som har burit mig genom allt jag har upplevt i livet. Min Gud är en kärlekens Gud som inte straffar, det är människor som är fördömande. Man kan inte gå omkring och vara bitter. Förlåtelse är viktigt för att orka leva och gå vidare.

SKUT-ombud från hela Luleå stift samtalar med församlingsbor i Svenska kyrkan i Los Cristianos på Teneriffa.

FOTO: PRIVAT

”I utlandet är tröskeln in i kyrkan lägre”

Under senhösten fick Emma-Maria och Ann-Christin Pretty känna varm sand under fötterna när de besökte Los Cristianos på Kanarieön Teneriffa. Nu är de tillbaka i den svenska vintern, fulla av intryck från besöket där de följde Svenska kyrkan i utlandets (SKUT:s) verksamhet på nära håll.

DET KNARRAR under skorna när Ann-Christin Pretty och hennes dotter Emma-Maria Pretty går ut på gårdsplanen utanför Råeks hus i Gunnarsbyn. De har hunnit smälta intrycken från sin resa till Los Cristianos på Kanarieön Teneriffa i Spanien 7–12 november. Tillsammans är de ombud för Svenska kyr-

kan i utlandet (SKUT) och i höstas gjorde det en resa dit tillsammans med en grupp andra från stiftet.

– Vi kändes oss så välkomna. Det var fint att på nära håll få se hur de arbetar och finns till för de svenskar som både bor och vistas där, säger Ann-Christin och drar in lite av den klara vinterluften.

Hon har sina rötter i Kiruna och har bott i Gunnarsbyn sedan 2004. När hon kom till sin nya hemby kände hon inte många i bygden. Hon har heller inte varit särskilt ”kyrklig” av sig, men hon upplevde att församlingen var ett sätt att få kontakt med andra människor i byn.

– För mig blev kyrkan ett sätt att lära känna andra och på så sätt komma in i gemenskapen. Jag lärde känna väldigt många tack vare det och jag lärde mig också mycket om byn, säger hon.

Hon tror att SKUT kan ha samma sammansvetsande effekt för människor som vistas utanför landets gränser. Det är en av anledningarna till varför hon i dag väljer att engagera sig genom att vara ombud.

– I Kiruna hade jag bott i fyrtio år men jag vet inte särskilt mycket om den platsen. Här känner jag till varje hus och nästan alla människor. Engagemanget i kyrkan blev på så sätt en fin väg in i det här samhället, säger hon.

ANN-CHRISTINS EFTERNAMN Pretty förknippas däremot inte med Kiruna. Hon har även bott sex år i Cobar, som är ett litet australiensiskt samhälle som ligger cirka 70 mil rakt in i landet från Sydney. Där var hon gift och där föddes också dottern Emma-Maria. – Men Gunnarsbyn har blivit hem för mig.

Besöket hos församlingen i Los Cristianos har gett minnen för livet, och som ombud vill Ann-Christin och Emma-Maria nu sprida mer kunskap om den så viktiga verksamheten.

FOTO: JOAKIM NORDLUND

Jag tycker att det här är en fin liten by, säger hon.

Både Ann-Christin och Emma-Maria är i dag engagerade inom kyrkopolitiken i Boden. De sitter med i både kyrkofullmäktige och kyrkoråd. Kyrkorådet utser ombud för bland annat Svenska kyrkan i utlandet, och det var då Ann-Christin och Emma-Maria blev tillfrågade.

– Det är ju också väldigt skoj att vi gör det här tillsammans, jag och Emma-Maria. Vi åkte också till Teneriffa tillsammans med flera andra från stiftet, så det var ju roligt att bli bättre bekant med alla de människorna, säger hon.

VERKSAMHETEN I Los Cristianos påminde i mångt och mycket om det arbete som pågår inom de flesta andra svenska församlingar.

– Det är gudstjänster, barngrupper och

”Svenska kyrkan i utlandet är jätteviktig, det är den förlängda armen från Sverige ut i världen. De gör ett jättejobb.”

Emma-Maria Pretty

körer. De hade verkligen en livlig verksamhet, säger hon.

De fick möjlighet att träffa några av de människor som bor där.

– De är också engagerade i den här kyrkan på ett eller annat sätt. Alla är inte aktivt kristna utan det har blivit en samlingsplats där man träffar andra människor, berättar hon.

Som ombud ska man verka för att samla in pengar till Svenska kyrkan i utlandet, och berätta och upplysa om verksamheten som bedrivs där.

– Svenska kyrkan i utlandet är jätteviktig, det är den förlängda armen från Sverige ut i världen. De gör ett jättejobb. Till deras kyrkor kommer människor som kanske aldrig skulle ha sökt sig till en svensk kyrka. Men där är tröskeln lägre, säger Emma-Maria.

Ann-Christin ler och nickar instämmande:

– Det låter märkligt, men det kan vara så att det är först utanför landets gränser som de kommer i kontakt med Svenska kyrkan. Åker du hem med riktigt bra minnen så har vi plötsligt öppnat upp en väg, som kan göra att den här människan kanske hittar till kyrkan även hemma i Sverige.

JOAKIM NORDLUND

FOTO: ASTROSTAR / SHUTTERSTOCK

Att sörja online

Förr i tiden hade de som förlorat en närstående ett sorgeår. De hade på sig ett sorgband för att folk skulle vara införstådda med deras tillstånd och det fanns en enda publikationskanal – dödsrunan i tidningen.

Idag har våra vanor och sätt att kommunicera kring sorg och död förändrats, inte minst med internet.

– På ett sätt låter vi inte sorgen ta det utrymme den behöver. Vi jobbar och har knappt tid att gå på begravningar. Å andra sidan är det svårt att säga att döden är tabu när det pratas så mycket om det i media, i reportage, på hemsidor, bloggar, minnessidor, Facebook-grupper, säger Anna Davidsson Bremborg, präst och docent i religionssociologi.

Hon menar att tillgängligheten har skapat en demokratisering. När sorgen synliggörs på nätet blir det lättare att hitta information och berättelser man kan känna igen sig i när man drabbas.

I HUVUDSAK är hon positiv till den ökade tillgängligheten. Tid och rum löses upp via internet, man kan prata när man vill. Och ett mail som uttrycker stöd och medkänsla kan

fylla samma funktion som ett telefonsamtal, med skillnaden att tröskeln till att skicka det kan vara mindre än att ringa samtalet.

– Det är bra att vi pratar mer om både döden och livet. När man pratar om sina svårigheter och får höra om andra som gått igenom och klarat av samma saker får vi perspektiv och det blir oftast lite lättare.

Allt är inte heller offentligt, bara för att det sker på nätet, menar hon. Det finns öppna såväl som slutna eller privata forum. Och på Facebook kan man välja olika inställningar för vad man vill berätta och för vem.

Vilken dimension går förlorad när man kommunicerar sin sorg på nätet istället för ansikte mot ansikte?

– Kroppsspråk och tonfall försvinner. Då är det bra att kunna lite om digital kommunikation för att det ska bli rätt djup och lagom nivå på intimitet.

Ett hjärta står för den inklämmande blicken, kramen eller ”jag tänker på dig”. Det fungerar alltid om man inte vet vad man ska skriva, säger Anna Davidsson Bremborg. Och vissa ord som man skulle säga passar inte lika bra att skriva. ”Vad fruktansvärt” till exempel blir hårt i text och personen kan känna sig avkrävd

på en fråga hen kanske inte vill svara på.

En risk är att nätet kan ge utrymme åt dem som tenderar att fastna i ett akut sorgebeteende, ältar sin sorg på olika forum och har svårt att komma vidare.

– Men den här problematiken har alltid funnits och det är svårt att säga om det verkligen är så. Sorgen måste få ta längre tid än vad vi i vår kultur i allmänhet tycker att den ska få ta.

GENERELLT TYCKER Anna Davidsson Bremborg att kommunikationen på nätet blir bättre och bättre. Hon har inte stött på samma problematik när det gäller sorg som i andra samhällsdiskussioner, då det kan bli hätskt, missförstånd och en hel del troll.

Går det bra att meddela att någon är död via Facebook?

– Den närmsta familjen ska naturligtvis kontaktas innan det läggs ut på Facebook. Men annars är det ett väldigt vanligt, och nästan det bästa, kommunikationsmedel för att nå många på kort tid. Man slipper ringa runt och få frågor och du får styra själv vad du vill säga. Berättelserna om sorg tillhör livet och vi måste våga prata om det, även på Facebook.

FOTO: JOHANNES FRANSEN

PRÄSTEN

- Inom Svenska kyrkan arbetar många präster, diakoner, kyrkomusiker och församlingspedagoger. Men vad gör en diakon egentligen? Och hur blir man kyrkomusiker?
- I en serie artiklar kommer vi nu att få stifta närmare bekantskap med Svenska kyrkans fyra profilyrken: diakon, präst, kyrkomusiker och församlingspedagog.

FORTS. ►

Del 1
**Att arbeta
som präst**

Prästen Tommy Persson:

”Man vill inte att jobbet ska ta slut”

Tommy Persson är Bollnäsbon som blivit Bodensare. Han berättar entusiastiskt om varför och hur han blev präst.

– **JAG LÄSTE** teologi i Umeå och kom i kontakt med Svenska kyrkan genom Ålindhemskyrkan, som är en studentkyrka.

Efter besök i kyrkan blev Tommy så småningom kyrkvärd och sedan kände han att han ville vidareutvecklas och bli präst. Att vara präst ser han både som ett kall och som ett yrke, men är nog med att poängtera att själva kallet inte nödvändigtvis behöver vara något stort och omvälvande. Det ser olika ut för olika människor. Precis som det är med prästerna själva. En del har vetat om att de vill bli präster ända sedan de konfirmerades. Andra har valt att slå sig in på prästbanan senare i livet. Alla vägar är möjliga.

För att få bli präst i Svenska kyrkan måste först den sökande bli godkänd som prästkandidat. När du har skickat in din ansökan kommer en kallelse till en antagningskonferens.

– Jag studerade på Umeå universitet och då blev kontakten med Luleå stift lämpligast för mig, men det är annars inte bundet till inom vilket stift universitetet ligger.

Tommys antagningskonferens ägde rum på Stiftsgården i Skellefteå.

DET GÅR alldeles utmärkt att läsa de universitetskurser som Tommy läste utan ett ja som prästkandidat. Däremot måste man ha en examen i teologi och vara godkänd som prästkandidat för att få gå prästutbildningen. I grundkursen i teologi får studenterna lära sig om olika religioner, för att senare fördjupa sig i olika teologiska områden inom kristendomen. Tommy har läst teologi i fem år och tagit ut en kandidatexamen, men i realiteten har

han läst poäng motsvarande en masterexamen. Året efter att Tommy tog examen kom också kravet på att även ta ut en masterexamen, så idag är det vad som krävs för att bli präst, en masterexamen i teologi. Nästa steg i prästutbildningen är ett år på pastoralinstitut som finns i Uppsala eller Lund. Tommy läste i Uppsala där man tar in klasser om cirka 20 personer vid två tillfällen per år. Där varvades teori med praktik, då deltagarna fick öva på kyrkans olika ceremonier.

EFTER ATT ha klarat av prästutbildningens slutår var det så dags för prästvigningen som skedde i Luleå domkyrka i juni 2017 av stiftets dåvarande biskop, Hans Stiglund. Tommy minns dagen med glädje. Han var klädd i en mässhake från Nederluleå församling i Gammelstad, där han sedan tillbringade det följande året som pastorsadjunkt.

I församlingen fick Tommy en erfaren präst som mentor. Dennes uppgift var att hjälpa och vägleda honom in i prästycket. Året som pastorsadjunkt är obligatoriskt för nyblivna präster, och det är då stiftet som står för adjunktens lön.

Efter adjunktsåret sökte och fick Tommy en tjänst som präst i Svenska kyrkan i Boden.

– Jag har blivit så väl bemött här uppe i Norrbotten att jag kände att här vill jag stanna.

Han tjänstgör främst i Mikaelsskyrkan och Edefors kyrka, men du kan stöta på honom inom hela Svenska kyrkan i Boden. Han har skaffat ett hus i Bredåker, och läget vid Luleälven är något som inspirerar.

– Tänk att få fira gudstjänster i en sådan miljö, säger Tommy.

Han bär så gott som alltid prästkrage när han är i tjänst och tycker att det är ett bra visitkort. Folk, oavsett sammanhang, ska veta

”Svenska kyrkan är en bred gemenskap där alla är välkomna oavsett bakgrund och ålder.”

Vid bikt och enskild själavård har prästen absolut tystnadsplikt, och från den finns inga undantag.

FOTO: CAMILLA ARVIDSSON

Prästen möter människor i livets alla skeden; som dop, konfirmation, bröllop och begravningar.

FOTO: CAMILLA ARVIDSSON

att det är en präst de möter. Tommy upplever att Svenska kyrkan har ett stort förtroendekapital, och att man som präst kan göra skillnad i människors liv genom att på bästa sätt förvalta detta. Här får alla växa utifrån sina egna förutsättningar.

DET BÄSTA med att vara präst är enligt Tommy det varierande och roliga arbetet. Att få möta olika typer av människor i livets alla skeden, från dop och konfirmation vidare till bröllop och begravningar. Präst är verkligen ett mångsidigt yrke understryker Tommy. Allt ifrån att planera gudstjänster till att medverka vid bibelsamtal.

– Det är bredden och variationen som berikar, och gör att man inte vill att jobbet ska ta slut. Och inte minst kamratgemenskapen i arbetslaget. Svenska kyrkan är en bred gemenskap där alla är välkomna oavsett bakgrund och ålder. Vid exempelvis en gudstjänst bidrar alla de olika deltagarna med det som gör just dem unika. Här krävs inga förkunskaper.

En unik sak med prästyrket är den absoluta

tystnadsplikten. Det som sägs i ett samtal rum mellan dig och prästen får inte föras vidare till någon annan under några som helst omständigheter.

Yrket som präst innebär en hel del helg-arbete, men då har man i stället möjlighet att vara ledig på vardagar. Fem veckors semester och en möjlighet att söka ledarskapsutbildning och gå vidare till att bli kyrkoherde ingår. Men Tommy Persson känner just nu att han bara vill fokusera på sitt uppdrag som präst, och på att finnas där för alla fantastiska människor han får möjlighet att möta runt om i Svenska kyrkan i Boden.

PÅ FRÅGAN om präst är ett framtidsyrke svarar Tommy Persson ett oreserverat ja. Pensionsavgångar gör att det finns ett stort behov av nya präster. Och vilken annan arbetsgivare finns representerad i alla Sveriges kommuner? Det är ett yrke han verkligen vill rekommendera till dig som vill växa och ständigt utvecklas. För som präst är man aldrig färdiglärd. Och ingen dag är den andra lik.

JOHAN E. SKOGLUND

Samtala med andra – en stor del av yrket

VILL DU följa människor från livets början till dess slut? Fira gudstjänst, döpa, konfirmera, viga och begrava? Möta, samtala med, och undervisa människor kristen tro? Prästyrket är omväxlande och engagerande.

I församlingen är gudstjänsten centrum och det som ger pulsen. Här sker ett möte mellan Gud och människor. Som präst ger man vidare och gör Guds ord levande. Prästen leder gudstjänster och andakter på egen hand eller tillsammans med kollegor och andra i församlingen. Att döpa, konfirmera, viga och begrava hör till prästens unika uppgifter.

I prästyrket möter man människor i alla åldrar och från alla delar av samhället. Du samtalar med dem och delar lek, allvar, glädje och sorg. Hur kan vi göra världen mer rättvis och bygga en hållbar framtid? Vad ger glädje och mening i livet?

JUST ATT samtala med andra är en stor del av att vara präst. Enskilda samtal är en av prästens självvårdande uppgifter. Som präst har man absolut tystnadsplikt, något som är en stor trygghet för dem de möter.

Att vara präst är mer än bara ett yrke, det är ett kall som handlar om livshållning och personlig tro. Präst är man hela tiden. Det är inte en funktion som upphör när arbetsdagen är slut.

En präst är verksam i en församling, men kan också arbeta utomlands, på sjukhus, militärförläggningar, fängelser, skolor, universitet eller andra arbetsplatser. Möjligheterna är många.

I rollen som kyrkoherde är prästen arbetsledare och chef med en hel del administrativa uppgifter. I samråd med församlingens styrelse, kyrkoråd eller församlingsråd, arbetar kyrkoherden med planering, ekonomi och med strategier för framtiden.

Så blir du präst

● För att bli präst krävs att du har en magisterexamen i teologi eller religionsvetenskap, och att du antas som prästkandidat i ett stift. Därpå följer ett års avslutande studier vid Svenska kyrkans utbildningsinstitut.

Läs mer: www.svenskakyrkan.se/utbildningsinstitutet/att-bli-prast

HELA PÅSKDRAMAT I ETT PÅSKÄGG

Vad har påsen gemensamt
med chokladmynt och geléfiskar?

Jo, i de söta och sura godisbitarna ryms hela
påskberättelsen från skärtorsdag till påskdagen.

TEXT: HELENA ANDERSSON HOLMQVIST FOTO: LINA ERIKSSON/TIDNINGEN SPIRA

Älska varann!

Jesus inleder måltiden med att tvätta sina vänners fötter. Sedan uppmanar han dem: "Så som jag har älskat er ska också ni älska varandra." Måltiden inspirerade den tidiga kyrkan att ordna knytkalas som kallades kärleksmåltider.

Delar bröd och dryck

Jesus samlar sina lärjungar till en sista fest, påskmåltiden. De äter bröd och dricker vin som Jesus ger en särskild innebörd. Sedan dess firar kyrkan nattvard, som sägs skapa gemenskap mellan Jesus och de som deltar.

Säljer sin vänskap

När Jesus och lärjungarna ätit går de till Getsemane, en trädgård utanför Jerusalem, där Jesus har ångest, svettas och ber. Då kommer en beväpnad styrka och för bort honom. Lärjungen Judas har förrått honom för 30 silvermynt.

Så dör han

Jesus förhöras och döms som upprorsman. Han hånas, misshandlas och korsfästs sedan på Golgota, som betyder skallen. Efter sex timmar dör han. En högt uppsatt man tar hand om Jesus kropp och lägger den i en klippgrav.

Bumlingen är borta

Efter helgen går flera närstående kvinnor till graven tidigt på morgonen för att smörja Jesus kropp. I evangelierna berättas att den stora stenen är bortrullad och en ängel talar om för dem att Jesus uppstått från döden.

Bjuder på fisk

Enligt evangelierna möter Jesus sina lärjungar igen efter att han uppstått. Det berättas att han vid Genezarets sjö ger råd om var de ska få mycket fisk och sedan bjuder på bröd och glödstekt fisk på stranden.

Fred, frid och helhet

"Frid över er" hälsar Jesus efter uppståndelsen. Shalom betyder fred och frid, men också helhet. Enligt kristendomen gör Jesus död och uppståndelse människans relation till Gud, andra människor och skapelsen hel igen.

Carl-Sören Edfast har tillträtt på den nya tjänsten som omfattar arbetsledarskap för kyrkogårdarna samt IT och fastigheter.

FOTO: ANNA BERGSTRÖM

Nya fastighetsförvaltaren: Kyrkan behöver mer än präster

Carl-Sören Edfast är ny arbetsledare för kyrkogårdspersonalen i Svenska kyrkan i Boden. Tjänsten är en del av en ny organisation och innefattar även ansvar för fastigheter och IT.

BEGREPPET FASTIGHETSFÖRVALTARE, som Carl-Sören Edfast tituleras sedan i höstas, omfattar allt från kyrkogårdar till fastigheter och IT. Till skillnad från sin föregångare är Carl-Sörens tjänst helt administrativ medan Ingvar Öberg, som tidigare var arbetsledare på kyrkogårdarna, samtidigt arbetade operativt ute i verksamheten.

Carl-Sören Edfast är ny i Boden men bakom sig har han över 30 år i kyrkans tjänst.

– Kyrkan har funnits med hela mitt liv egentligen. Jag växte upp med Svenska

kyrkans barntimmar och kyrkans ungdom och blev tidigt ungdomsledare själv.

Yrkesvalet blev församlingspedagog. Under hans första yrkesverksamma 15 år i Lycksele var det främst på ungdomssidan han arbetade. Därefter följde ytterligare 15 år som kyrkvaktmästare, även det i Lycksele. Med två präster i familjen, hans bror och hans fru, konstaterar han med ett milt leende på frågan om han aldrig funderat på att bli präst, att "kyrkan behöver mer än präster".

Tjänsten i Boden ser han fram emot att fortsätta hitta formerna för.

– Kyrkan kan jag utan och innan, och det är en väldigt bra kunskap att ha med sig. Arbetsledare har jag varit informellt och jag tycker det är roligt att få bidra till att locka fram det bästa hos medarbetarna så de får blomma ut i sitt jobb.

Även IT ligger honom varmt om hjärtat, ett ansvar som han delar med kommunikatören Camilla Arvidsson.

Men hur hamnade han då i Boden?

– Jag och min fru kände att vi ville flytta till Luleå. Vi insåg att vi hade fler vänner där än i Lycksele och vi var redo för något nytt. Så vi sa upp oss, båda två, och flyttade.

Hon fick jobb som präst i Luleå och han sökte egentligen först en annan tjänst inom kyrkan i Boden.

– Den fick jag inte, men de ringde och ville träffa mig för att förutsättningslöst diskutera en annan tjänst, och det var alltså den här, säger Carl-Sören.

När han hörde beskrivningen och fick känna efter lite blev svaret ja. Men eftersom det är en helt ny tjänst i en omorganisation är den inledningsvis tidsbegränsad till elva månader.

– Jag trivs väldigt bra. Jag åker med pendeltåget varje dag, det är jättesmidigt. Och arbetskamraterna är ett härligt gäng, både här på församlingsgården och ute på kyrkogårdarna i Boden, Edefors och Gunnarsbyn.

För församlingsborna kommer den nya organisationen på kyrkogårdarna inte märkas nämnvärt förutom att det är en annan röst som tar emot kyrkogårdsfrågor på telefon och att den tidigare rösten som brukade svara nu hörs mer ute på kyrkogårdarna.

ANNA BERGSTRÖM

										I SLOTT VID HAVET	DATUM- FLYTTA- RE	MARIAS MOR GRÄS- MÅNAD	↖	HUVUD- STAD I SYRIEN
										HAR TAPPAT HAKAN	↗			
										↙			↘	
										WATSON KA- ME- RA	FEM- TIO		HETTE MÅNGA ANTIKA STÄDER	
										↙				
										STIG CLAESSON SES MED KANIN				
KASSE DANS SOBEL- SLAKTING	↖		↖	FÖRMÄL- NING BURGEN	↖	HAMMARDEL FLOTT HUS VIKT	↖			KAN BLI MYCKET GAMMAL				
	↙					↙			KRON- LJUD		↘			
						RÄKNAS BRYTER ISEN								
MÅLAS TILL HELGEN	↗					VIKTI- GA VO- KALER		↓		SLAPP		BAK OCH FRAM		
BLIVIT NER- SÄTTA		KAN MAN VARA UTE PÅ	SORTIS MOTSATS	↗					FICK JAKOB FÖRST HÄR		↘			
MAY- DAY	BETES- MARK					SES FÅR PÅ VÅREN SMÖRA					FICK BREV FRÅN PAULUS			
... MYGG OCH SVÄLJA KAMELER	↖				ÅKALLA GUD MÅ DET SÅ SKE		STOR					↘		
DEN KAN BÄRA EN KRO- NA	↙						→			↘				
	↙							SVÄNG- BOK- STAV		DRA SÖDER- ÖVER	FÅR FJÄD- RAR TILL PÅSK	KÄGLA		
PSALMEN "Jesus för världen givit sitt liv: öppnade ögon, Herre, mig giv. Mig att förlossa , då han på korset dör ock för mig."						NATIO- NAL- PARK								
						BOK 2001	EN VAR FRÅN KYRENE				↘			
						STUK OCH SNITS					↙			

Sänd in lösningen till: FÖRSAMLINGSEXPEDITIONEN, Strandplan 25, 961 34 BODEN senast den 26 april. De tre först öppnade rätta lösningarna vinner en presentcheck till en kyrklunch. Vinnarna får besked per post, och sina namn publicerade i nästa nummer av Kyrkfönstret.

Namn.....

Adress.....

Postadress

Vi gratulerar vinnarna i det senaste korsordet: Kjell Andersson på Barrgatan, Stig Lundgren på Kommendörsgatan och Ingrid Bondesson Sahlin i Ubbyn.

En dag ska du komma fram till Emmaus

Tänk när du kommer fram till Emmaus. Innan dess kommer du att ha blivit dammig, trött, sliten. Du kommer att vara i sorg.

Du går planlöst, mest för att du behöver göra det, behöver gå: röra på dig, lyfta fötterna, gå framåt. Men du går inte längre åt något speciellt håll. Det gör man inte när så många mål har visat sig omöjliga att nå.

Så nu bara går du. Ibland med någon annan, oftast själv. Men går, det gör du. För det gör livet: Livet går. Framåt, steg för steg. Du tänker inte lika mycket på det nu som du gjorde en gång, det där att livet tar steg och att du mest följer med. Du tänker inte längre på om livet springer framför dig, går vid din sida eller följer efter dig. Du går och går. Och livet med. Och ni kommer aldrig någonsin till dörren.

Men tänk ändå, när du kommer fram till Emmaus.

Du kommer att se tecknen innan. Du kommer att få sällskap på färden. En annan, som har samma ursprung och mål som du. Det vill säga: ditt sällskap kommer från ingenstans och ska inte till något särskilt ställe.

Och ändå är Emmaus målet.

Fast det vet ni inte. Ni träffas, och ni går tillsammans. Ni pratar, som man gör, när man delar en bit väg. Pratar om det hemska som hänt. Mannen som dog, kroppen som är försvunnen, ryktena som florerar. Ni enas om att det är obegripligt, fruktansvärt. Eller? Kan det vara ett under? Kan han ha besegrat döden?

Nej, säger ni bestämt till varandra. (Kanske, viskar ni ohörbart i ert inre). Nej, upprepar ni, och möter varandras blick. Det finns gränser som inte kan upphävas. Döden är en sådan gräns.

Nu är ni rätt så nära Emmaus.

Och då kommer han. Främlingen.

Du går redan med en främling förstås. Men den här nya främlingen är liksom extra främmande. Han går med er. Ni delar med er av nyheter och resonemang. Han känner inte till nyheterna, men resonerar ändå. Han har tankar och idéer, verkar veta vad han pratar om.

Era steg faller in i samma takt. Det blir så när man går. Era tankar går i samma spår. Det blir så när man pratar.

Och så säger han det: Kan det vara ett underverk? Nej, säger ni, bestämt. Kanske, viskar era inre. Och nu viskar de högre, otåligare, mer enträget. KANSKE. Kan ske.

Kan. Ske.

Vad har hänt? Vad gör att hoppet har grott i ert inre? Måste vara något så vardagligt som hunger.

Så ni stannar, delar matsäckar med varandra. Han har bröd. Ni har vin. Det som behövs finns där. Tag och ät.

Han bryter brödet. Och allt förvandlas. Han förvandlas inför er, ni förvandlas inför er själva. Hoppet, som dolde sig i era

hjärtan, bryter ut som en ljusstråle ur ett mörker. JA! skriker det i er. Döden är besegrad. Livet har vunnit. Kraften bär.

Han ler mot er, lite finurligt, nästan blygt. Nu vet ni, säger han. Nu vet ni att hoppet vinner. Tron vinner. Kärleken vinner.

Och det vet ni sannerligen.

Och det är Emmaus.

Mer dramatiskt än så är det inte. Mindre livsomvälvande än så är det inte heller.

Och från den stunden ska dina fötter ha ett mål, dina steg ett syfte, ditt hjärta en längtan.

Från den stunden ska hoppet bo i dig, tron leda dig, kärleken lysa ur ditt hjärta.

Och därför kommer du en dag att komma fram till Emmaus.

CHARLOTTE FRYCKLUND
Nätpräst i Svenska kyrkan

LÄS TEXTEN

Du hittar texten om de två lärjungarna på vägen till Emmaus i Bibeln:

**Lukasevangeliet
24: 13-35**